

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 587/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Danilákom, Kadnárova 83, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/105/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/105/2024 z 25. júna 2025. Sťažovatelia sa domáhajú zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom sp. zn. 6C/98/2009 z 25. januára 2022 zamietol žalobu sťažovateľov (I. výrok) a súvisiacim výrokom o trovách konania ich spoločne a nerozdielne zaviazal proti Slovenskej republike (ďalej aj „žalovaná“) ich náhradou v rozsahu 100 % (II. výrok). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovatelia sa žalobou domáhali náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, ku ktorému malo dochádzať za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj predchádzajúceho zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím

orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Svoj žalobný nárok sťažovateľa odôvodnili tým, že ako vlastníci nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (bližšie konkretizovaných v označenom rozsudku okresného súdu) tieto prenajímali, pričom Slovenská republika v zastúpení okresnou prokuratúrou určovacou žalobou (o neplatnosť kúpnych zmlúv) podanou na okresnom súde 19. novembra 1996 spochybnila platnosť nadobúdacích titulov sťažovateľov k označeným nehnuteľnostiam. Okresná prokuratúra ešte 21. novembra 1996 podala na Okresnom úrade Dunajská Streda, katastrálnom odbore protest proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva sťažovateľov, ktorému okresný úrad následne vyhovel. Sťažovatelia zastávali názor, že v príčinnej súvislosti s označeným postupom okresnej prokuratúry si nájomcovia prestali plniť svoju povinnosť uhrádzať nájom (dlh na nájomnom ustálili ako škodu, ktorá sa prejavila v ich majetkovej sfére). Predmetné konanie o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv bolo právoplatne ukončené tak, že žaloba podaná Slovenskou republikou v zastúpení okresnou prokuratúrou bola v celom rozsahu zamietnutá, čím podľa názoru sťažovateľov bol preukázaný nesprávny úradný postup zakladajúci jednu z podmienok zodpovednosti žalovanej za škodu. Sťažovatelia si súbežne prostredníctvom všeobecného súdu uplatnili proti nájomcom svoje nároky súvisiace s užívaním svojich nehnuteľností, pričom v minimálne jednej veci im bol priznaný nárok proti nájomcom.

3. Za rozhodujúcu okolnosť vedúcu k zamietnutiu žaloby v časti náhrady majetkovej škody sťažovateľov okresný súd považoval absenciu kauzálneho nexu medzi namietaným nesprávnym úradným postupom okresnej prokuratúry a škodou, ktorej náhrady sa sťažovatelia domáhali. Okresný súd v tejto súvislosti konštatoval, že podanie žaloby na všeobecnom súde nemohlo ovplyvniť postoj nájomcov neplniť si svoju povinnosť uhrádzať nájomné za užívanie nehnuteľnosti. Rovnako ani prípadné zrušenie rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva nemožno vyhodnocovať v súvislosti s postupom okresnej prokuratúry, keďže táto v katastrálnom konaní nemá právomoc rozhodnúť a ani v tomto prípade nevydala žiadne rozhodnutie. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, okresný súd uviedol, že tvrdenia sťažovateľov o vzniku nemajetkovej ujmy neboli ničím preukázané a tieto ostali iba vo všeobecnej rovine, keď uvádzali, že sa stretávali s nepriaznivými reakciami svojho okolia aj v dôsledku medializácie celého ich prípadu.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 24/Co/104/2022 z 29. marca 2023, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] a rozhodol o nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľom v plnom rozsahu.

5. Sťažovatelia nespokojní s výsledkom odvolacieho konania sa obrátili na najvyšší súd dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP sťažovatelia odôvodnili tým, že sudkyňa okresného súdu nebola v ich veci nestranná, keďže odmietla vykonať nimi navrhnutý dôkazný prostriedok – záznam z relácie odvysielanej na vysielacej stanici STV 1 v relácii Reportéri, v ktorej jej otec ako hovorca Krajskej prokuratúry v Trnave uviedol nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje na vrub sťažovateľom. Prípustnosť a dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovatelia odôvodňovali s poukazom na neúplnosť a nepresvedčivosť rozsudku krajského súdu v spojení

s rozsudkom okresného súdu. Všeobecným súdom vyčítali, že náležite nevysvetlili, prečo nevykonali všetky nimi navrhnuté dôkazné prostriedky (písomným podaním z 15. februára 2020).

6. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovatelia odôvodnili posúdením podľa ich názoru právnej otázky, či je daná príčinná súvislosť medzi konaním a škodou v prípade, keď z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci dôjde zo strany nájomcov k neplneniu svojej povinnosti platiť nájomné, pretože žaloba podaná okresnou prokuratúrou spochybnila vlastníctvo sťažovateľov ako prenajímateľov.

7. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľov ako nedôvodné zamietol (§ 448 CSP).

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia v rámci svojej sťažostnej argumentácie označili závery najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce nimi označené práva podľa ústavy a dohovoru. Sťažovatelia v prvom rade nesúhlasia s tým, ako najvyšší súd reagoval na ich námietku o „*zaujatosti sudkyne súdu prvej inštancie*“, pretože zamietla návrh na vykonanie dôkazného prostriedku (záznam z relácie odvysielanej na vysielacej stanici STV 1 v relácii Reportéri, kde vystupoval jej príbuzný v priamom rade), keď ju vyhodnotil ako takú, ktorá sa týkala jej procesného postupu (§ 49 ods. 3 CSP). Ďalej namietajú, že najvyšší súd sa nevysporiadal s ich „*argumentáciou... ohľadom navrhnutého dokazovania*“. Konkrétne tvrdia, že o ich návrhu na vykonanie dokazovania z 15. februára 2020 (orientovanom na preukázanie nesprávneho úradného postupu okresných prokuratúr a krajskej prokuratúry) všeobecné súdy vôbec nerozhodli. V závere svojej sťažostnej argumentácie vyjadrili nesúhlas s tým, ako najvyšší súd vyhodnotil nimi uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže zastávajú názor, že „*otázka príčinnej súvislosti je v tomto prípade relevantná pre rozhodnutie vo veci samej, pričom od jej vyriešenia záviselo prípadné pozitívne rozhodnutie v [ich] prospech...*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľov, ktorou namietajú neúplnosť a nesprávnosť záverov vyplývajúcich z rozsudku najvyššieho súdu.

10. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že tento prioritne analyzoval sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP a skúmal, či v ich veci (ne)rozhodoval vylúčený sudca. Najvyšší súd dospel k záveru, že nevykonanie dôkazného prostriedku je súčasťou procesného postupu sudcu v konaní, a preto neidentifikoval právom uznaný dôvod vylúčenia sudkyne okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vo veci sťažovateľov (§ 49 ods. 1 a 3 CSP). V okolnostiach danej veci je tiež podstatné, že označeným dôkazným prostriedkom sťažovatelia preukazovali, že v predmetnej reportáži boli uverejnené nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie o osobe sťažovateľa v 1. rade, informácie, ktoré mal uviesť hovorca krajskej prokuratúry (priamy príbuzný zákonnej sudkyne). Z obsahu znenia § 49 ods. 1 CSP vyplýva, že dôvodom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu nie je akákoľvek okolnosť, ale iba

určitý právom uznaný pomer k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, a to len za súčasného predpokladu, ak so zreteľom na tento kvalifikovaný pomer možno mať dôvodné pochybnosti o jeho nezáujatosti.

11. Sťažovatelia tvrdia, že dôvodom vylúčenia zákonnej sudkyne na súde prvej inštancie mal byť jej príbuzenský pomer k hovorcovi krajskej prokuratúry, ktorý sa v televíznej relácii (v mene krajskej prokuratúry) vyjadroval k okolnostiam prevodu sporných nehnuteľností. V danej súvislosti považuje ústavný súd za rozhodujúce, že sťažovatelia v dovolacom konaní netvrdili (netvrdia to ani v konaní pred ústavným súdom), ktorý z Civilným sporovým poriadkom významných pomerov mal byť prítomný medzi zákonnou sudkyňou a hovorcom krajskej prokuratúry, keďže je zrejmé, že ani krajská prokuratúra, ani on ako hovorca neboli v konaní pred okresným súdom a krajským súdom na konaní nijakým spôsobom zúčastnení. Práve pre nedostatok odôvodnenia tohto právne významného vzťahu zakladajúceho dôvodnosť námietky zaujatosti, resp. dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP nemožno najvyššiemu súdu vyčítať, že túto námietku sťažovateľov hodnotil iba v normatívnom rámci § 49 ods. 3 CSP, keďže jej obsahové vymedzenie zodpovedalo námietke procesného postupu zákonnej sudkyne spočívajúcej v nevykonaní nimi navrhnutého dôkazného prostriedku (§ 49 ods. 3 CSP), a nie v prítomnosti kvalifikovaného pomeru k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní (§ 49 ods. 1 CSP).

12. Najvyšší súd ďalej posudzoval rozsudok krajského súdu z hľadiska tzv. procesnej arbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržania štandardov odôvodnenia)], keďže sťažovatelia označili závery krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) za svojvoľné pre absenciu dôvodov nevykonania dôkazných prostriedkov navrhnutých písomným podaním z 15. februára 2020 s názvom „*Označenie listinných dôkazov na preukázanie nesprávneho úradného postupu Okresných prokuratúr Dunajská Streda, Nové Zámky a Krajskej prokuratúry Trnava*“. Sťažovatelia tvrdia, že v označenom podaní navrhli vyžiadať od týchto orgánov spisy a tiež v predmetnom podaní špecifikované spisy okresného súdu. Rozsudok krajského súdu z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) vyhodnotil najvyšší súd ako taký, ktorý bol dostatočne odôvodnený.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že každý súdny proces (vrátane fázy zisťovania skutkového stavu) je potrebné vnímať komplexne a z pohľadu kritéria výsledkovej spravodlivosti, v rámci čoho je potrebné vyhodnocovať intenzitu a význam namietaného pochybenia v zmysle jeho možného priemetu do konečných záverov uskutočnených všeobecným súdom v merite veci. Sťažovatelia sa nemýlia v tom, že prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení rozhodnutia) sú v zásade súčasťou ústavnoprávne relevantných dôvodov, pri ktorých identifikácii ústavný súd môže prikróčiť ku kasácii rozhodnutia všeobecného súdu.

14. Jedným z predpokladov ústavným súdom realizovanej kasácie rozhodnutia všeobecného súdu vykazujúceho vadu v podobe opomenutých dôkazov je riadne splnenie si dôkaznej povinnosti dotknutou stranou konania. Ide nielen o označenie dôkazného prostriedku, ale aj o konkretizáciu účelu jeho vykonania v podobe identifikácie (právne významných) skutočností, ktoré sa majú vykonaním navrhnutého dôkazného prostriedku objasniť.

15. Uvedené východiská sú podstatné aj pre posudzovanie námietky sťažovateľov, že všeobecné súdy v ich veci nerozhodli o dôkazných návrhoch uplatnených podaním z 15. februára 2020 a tento svoj postoj nijakým spôsobom nevysvetlili. Najvyšší súd v reakcii na túto námietku sťažovateľov

uviedol, že pokiaľ sťažovatelia žiadali pripojiť celé nimi označené spisy z predchádzajúcich konaní, súdy ich oboznámili s príslušnými záverečnými rozhodnutiami v daných veciach. Pokiaľ sťažovatelia zastávali názor, že na vykonanie dokazovania je podstatný celý obsah toho-ktorého spisu, bolo na nich, aby špecifikovali, na preukázanie akých konkrétnych tvrdení má takýto dôkaz slúžiť. Nad rámec už uvedeného najvyšší súd konštatoval, že sťažovatelia „*ani v podanom odvolaní nenamietali nevykonanie dôkazov nepripojením spisov Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, Nové Zámky, či Krajskej prokuratúry Trnava, či spisov Okresného súdu Dunajská Streda, a preto sa ani odvolací súd takouto námietkou nemohol zaoberať.*“. Najvyšší súd v závere konštatoval, že ani z podaného dovolania nie je zrejmé, aká konkrétna skutočnosť mala byť takto vykonanými dôkazmi preukázaná.

16. V reakcii na označenú námietku sťažovateľov ústavný súd uvádza, že najvyšší súd poskytol sťažovateľom dostatočné a relevantné dôvody, prečo ich námietka týkajúca sa opomenutých dôkazov nebola vyhodnotená ako dôvodná. Najvyšší súd predovšetkým konštatoval absenciu dostatočne konkretizovaného dôkazného návrhu z ich strany. Nie je bez významu, že kontextuálne išlo o situáciu, keď ich všeobecné súdy oboznámili s konečnými rozhodnutiami vydanými v konaniach, v ktorých sťažovatelia žiadali pripojiť kompletne spisové materiály, a táto skutočnosť bola spôsobilá objasniť povahu úradného postupu týchto orgánov, pričom sťažovatelia ďalej nekonkretizovali, ktoré iné skutočnosti by mohli byť takýmto dôkazným návrhom objasnené. Navyše z pohľadu meritórneho rozhodovania sa v ich záležitosti nejaví byť spornou okolnosť charakteru samotného postupu okresnej prokuratúry, ale spornou otázkou bolo posúdenie možnej príčinnej súvislosti medzi namietaným úradným postupom okresnej prokuratúry a vznikom nimi uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorej náhrady sa domáhali. V poradí ďalším relevantným dôvodom vedúcim k ich neúspechu v dovolacom konaní bolo, že predmetná námietka nebola uplatnená v odvolacom konaní.

17. Ústavný súd v naznačených súvislostiach konštatuje, že predpokladom primeranej reakcie zo strany všeobecného súdu na ňou uplatnený dôkazný návrh je riadne splnenie si dôkaznej povinnosti v podobe označenia účelu jeho vykonania – skutočnosti, ktorá sa týmto dôkazným prostriedkom má preukázať. Keďže korelátom práva strany konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci (všeobecný súd nevynímajúc) je jej procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy (vrátane návrhov na vykonanie dokazovania), tak primeranosť postupu orgánu verejnej moci možno posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu strany konania. Inými slovami, ak strana konania dostatočným spôsobom nekonkretizuje svoj procesný návrh na vykonanie dokazovania, tak zároveň nemôže zmysluplne očakávať primeranú a precízne zdôvodnenú reakciu zo strany orgánu verejnej moci, prečo takémuto návrhu nebolo vyhovené.

18. Ústavný súd ďalej uvádza, že pri úvahe, či napadnuté rozhodnutie signalizujúce vadu v podobe opomenutých dôkazov môže obstať z pohľadu kritérií spravodlivého procesu, je potrebné vylúčiť prípady, v ktorých by prihliadnutie na (navrhnutý, ale nevykonaný) dôkaz potenciálne dosahovalo takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala prehodnotenie celej dôkaznej situácie zo strany všeobecného súdu.

19. Suma sumárum, sťažovateľmi navrhovaný rozsah dokazovania realizovaný podaním z 15. februára 2020 bol vo všeobecnej rovine orientovaný na účel preukázania nesprávneho úradného postupu okresnej prokuratúry. V tejto súvislosti je podstatné, že všetky aspekty

namietaného postupu okresnej prokuratúry boli v priebehu konaní pred všeobecnými súdmi preukázané okrem iného aj oboznámením s meritórnymi rozhodnutiami vydanými v ich veciach. Z už uvedeného potom vyplýva, že ich súvisiaca, ale nekonkrétne požiadavka na oboznámenie s celými spisovými materiálmi okresných prokuratúr, krajskej prokuratúry a okresného súdu bez toho, aby z ich strany došlo ku konkretizácii skutkových okolností, ktoré sa mali týmto dôkazným návrhom ďalej objasniť, nenapĺňa požiadavku riadneho splnenia si dôkaznej povinnosti. Zároveň je potrebné uviesť, že ani prípadné prihliadnutie na opomenutý dôkazný návrh sťažovateľov nemá potencialitu viesť k prehodnoteniu dôkaznej situácie (v ich prospech), keďže dôkazným návrhom z 15. februára 2020 preukazovali takú skutkovú okolnosť, ktorej neobjasnenie nebolo dôvodom ich meritórneho neúspechu.

20. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku, ktorou sťažovatelia vyčítajú najvyššiemu súdu spôsob vyhodnotenia nimi uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, zastávajú názor, že *„otázka príčinnej súvislosti je v tomto prípade relevantná pre rozhodnutie vo veci samej, pričom od jej vyriešenia záviselo prípadné pozitívne rozhodnutie v [ich] prospech...“*.

21. Najvyšší súd v reakcii na sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP poukázal na závery okresného súdu a krajského súdu, podľa ktorých v okolnostiach danej veci nie je daná zodpovednosť žalovanej (pre absenciu príčinnej súvislosti) za škodu, ku ktorej malo dôjsť nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci (okresnej prokuratúry), pretože súdne konanie iniciované okresnou prokuratúrou a vedené na okresnom súde a následne krajskom súde o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu nemalo na vlastnícke vzťahy k sporným nehnuteľnostiam žiaden vplyv. Navyše okresná prokuratúra žiadnym svojím postupom nedala pokyn pre nájomcov na neplatenie nájomného. Preto akákoľvek úvaha sťažovateľov, podľa ktorej súdne konanie začaté na návrh okresnej prokuratúry bolo príčinou k neplneniu si povinností nájomcov, nespĺňa predpoklad kauzálneho nexu. Sťažovatelia v tomto smere nepreukázali, že nájomcovia by si svoje povinnosti voči nim riadne plnili nebyť súdneho konania začatého na návrh okresnej prokuratúry. Najvyšší súd v tomto smere dospel k záveru, že o existencii príčinnej súvislosti by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zistené fakty preukazovali, že nebyť nesprávneho úradného postupu, teda pri riadnom behu udalostí, by ku škode sťažovateľov nedošlo.

22. V naznačených súvislostiach ústavný súd, reflektujúc spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v kontexte sťažnostných námietok, konštatuje, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede (bez známok interpretačného excesu alebo prvkov zjavnej neodôvodnenosti), a to aj na argumentáciu sťažovateľov o príčinnej súvislosti medzi nimi označeným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, keď tento aj s poukazom na rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu ozrejmil právne úvahy, ktoré boli relevantné na ustálenie záveru o jej absencii. Nad rámec už uvedeného je potrebné uviesť, že postup okresnej prokuratúry spočívajúci v podaní žaloby o určenie právnej skutočnosti vo svojich (adekvátnych/rozumných) dôsledkoch nijako neoslabil existenciu zmluvnej (prípadne zákonnej) povinnosti osôb užívajúcich ich nehnuteľnosť uhrádzať za takéto užívanie finančné plnenie, čo potvrdzujú samotní sťažovatelia svojím procesným postupom. Keďže neboli vylúčení z možnosti domáhať sa ochrany svojich práv proti týmto osobám prostredníctvom všeobecného súdu, v konečnom dôsledku to aj realizovali, potvrdzujúc podaním

žaloby, že považujú povinnosť finančného plnenia dotknutých osôb za zachovanú, a to bez ohľadu na postup prokuratúry.

23. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne), a to aj z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľov základom toho, aby ich záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu.

24. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

25. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu